

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 824/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела принуда у саизвршилаштву из члана 135. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Милице Ницовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 4К број 749/15 од 21.10.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 217/20 од 09.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 09. септембра 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милице Ницовић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 4К број 749/15 од 21.10.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 217/20 од 09.03.2020. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. така 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 4К број 749/15 од 21.10.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела принуде у саизвршилаштву из члана 135. став 3 у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци. У ову казну окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 21.02.2014. године до 19.03.2014. године, на основу члана 63. КЗ.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, као и преостали трошак кривичног поступка у износу од 8.842,00 динара, као и да ОЈТ у Шапцу накнади трошкове кривичног поступка у износу од 17.829,10 динара, те да оштећеном ББ надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 99.000,00 динара на име заступања оштећеног од стране пуномоћника, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени је упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1број 217/20 од 09.03.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Шапцу 4К број 749/15 од 21.10.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милица Ницовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или тако што ће кривично дело због којег је окривљени оглашен кривим правно квалификовати као кривично дело учествовања у тучи из члана 123. КЗ и изрећи му условну осуду.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је суд, у изреци пресуде, описујући критични догађај, односно силу коју је приликом извршења кривичног дела употребио окривљени АА, описао радњу извршења кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ, а не кривичног дела принуда из члана 135. КЗ, због ког је оглашен кривим.

С тим у вези, у захтеву се истиче и да се кривично дело принуде из члана 135. КЗ може извршити само са директним умишљајем, те да у конкретном случају нису остварени сви елементи предметног кривичног дела јер суд није утврдио да ли је окривљени знао за потраживање ВВ према оштећеном, те да из састава пресуде изостаје чињеница из које произилази циљ принуде окривљеног АА, а који је неопходан за постојање директног умишљаја, односно кривичног дела принуда из члана 135. КЗ. Према ставу браниоца, из чињеничног стања које је утврдио првостепени суд произилази само намера ВВ, а не и намера окривљеног да принуди оштећеног, па како је у побијаној пресуди утврђено да је окривљени заједно са ВВ ударао оштећеног, то се у радњама окривљеног стичу битни елементи кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ, а не кривично дело принуде из члана 135. КЗ, те је суд оглашавајући окривљеног кривим за ово кривично дело учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оценио је неоснованим.

Наиме, исти наводи истицани су и у жалби поднеој против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, у својој одлуци, на страни четири став други, до седми и страни пет став први, изнео је јасне и довољне разлоге због чега налази да су ови жалбени наводи неосновани, те због чега налази да се у радњама окривљеног АА стичу сви битни елементи кривичног дела принуда у саизвршилаштву из члана 135. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим, а не битни елементи кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ. Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, одбијен је као неоснован.

Исти захтев, у преосталом делу, одбачен је као недозвољен.

Ово стога што у преосталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреду одредаба члана 113. став 1. ЗКП, члана 131. став 2. ЗКП, члана 16. став 2. и 4. ЗКП и члана 404. став 1. ЗКП, а које повреду у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреду закона.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с. р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.